

Ο ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ Η ΣΧΕΣΗ ΤΟΥ ΜΕ ΤΟ ΣΩΜΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Προς το τέλος του προηγούμενου χρόνου ένα παράξενο αν και όχι τόσο σπάνιο, όσο φαίνεται γεγονός ήλθε να ταράξει τα νερά της επιστήμης και της βιοηθικής. Ένας άνθρωπος, ο Ρομ Χούμπεν, που μετά από ένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα αντιμετωπιζόταν ως «φυτό» επί 23 χρόνια, αποκαλύφθηκε ότι όλα αυτά τα χρόνια είχε πλήρη συνείδηση και του ποιος ήταν και του τι γινόταν γύρω του. Τώρα μπορεί και επικοινωνεί με τους γύρω του χρησιμοποιώντας ειδικό πληκτρολόγιο. “Είναι φοβερό αυτό που πέρασα”, σχολιάζει. “Φώναζα, προσπαθούσα να πω στους γύρω μου ότι τους καταλαβαίνω, αλλά κανείς δεν μπορούσε να με ακούσει”.

Με την ευκαιρία αυτού του γεγονότος δημοσιεύθηκαν πλήθος παρόμοιων περιστατικών.

Μάλιστα μια ασθενής ανέκτησε την επικοινωνία με το περιβάλλον της, μετά από ένα χρόνο σε κώμα και λίγες μέρες αφότου ο δικαστής είχε κάνει δεκτή την αίτηση της οικογένειάς της για ευθανασία. Ευτυχώς, η απόφαση δεν είχε προλάβει να εκτελεστεί.

Εκτός από την επανεξέταση του θέματος της ευθανασίας οι περιπτώσεις αυτές με τον πιο δραματικό τρόπο φέρνουν στο προσκήνιο το πόσο λίγα γνωρίζει η επιστήμη για τη συνειδητότητα, δηλαδή την επίγνωση του ανθρώπου για το ποιος είναι και το πώς σκέπτεται και αισθάνεται.

Από την εποχή του Αναξίμανδρου, του Έλληνα φιλοσόφου του 6^{ου} π.Χ. αιώνα, ο οποίος πρώτος διατύπωσε την άποψη ότι η ζωή προέρχεται από τη λάσπη, επειδή έβλεπε από αυτήν να βγαίνουν σκουλήκια και μύγες, ο τρόπος σκέψης του ανθρώπου μακριά από την αλήθεια του Λόγου του Θεού δεν άλλαξε. Ο Αναξίμανδρος διατύπωσε κατά βάση τη θεωρία της αυτόματης γένεσης, η οποία βέβαια καταρρίφθηκε από τον Pasteur, που απέδειξε ότι τα σκουλήκια και οι μύγες δε γεννιόνταν αυτομάτως από το νερό και τη λάσπη αλλά από τα αυγά που υπήρχαν μέσα σε αυτά.

Σήμερα, οι επιστήμονες πάλι προσπαθούν να εντοπίσουν την πηγή της συνείδησης – της ψυχής μέσα στον εγκέφαλο του ανθρώπου. Είναι κατά βάση η υλιστική άποψη, κατά την οποία η πνευματική υπόσταση του ανθρώπου, η αυτογνωσία, η συνείδηση, με λίγα λόγια ο εσωτερικός πνευματικός άνθρωπος, είναι αποτέλεσμα και απόρροια της ύλης!

Ο Λόγος του Θεού, η απόλυτη αλήθεια, μας πληροφορεί ότι το υλικό μας σώμα δεν είναι η πηγή της αυτογνωσίας και της συνείδησης αλλά είναι

το προσωρινό, επίγειο σκήνωμα, μέσα στο οποίο κατοικεί ο εσωτερικός άνθρωπος.

Ο Ιώβ, περίπου 2000 χρόνια π.Χ., λέει:

“Διότι εξεύρω ότι ζη ο Λυτρωτής μου, και θέλει εγερθή εν τοις εσχάτοις καιροίς επί της γης. Και αφού μετά το δέρμα μου το σώμα τούτο φθαρή, πάλιν με την σάρκα μου θέλω ιδεί τον Θεόν, τον οποίον αυτός εγώ θέλω ιδεί και θέλουσι θεωρήσει οι οφθαλμοί μου και ουχί άλλος. Οι νεφροί μου κατατήκονται εν τω κόλπω μου.

Ο απόστολος Πέτρος δηλώνει:

“...επειδή εξεύρω ότι εντός ολίγου θέλω αποθέσει το σκήνωμά μου, καθώς και ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός μοι εφάνέρωσε...” (Β Πέτρου 1:14).

Ο δε απόστολος Παύλος διευκρινίζει:

“στενοχωρούμαι υπό των δύο, έχων μεν την επιθυμίαν να αναχωρήσω, και να είμαι με τον Χριστόν διότι είναι πολύ πλέον καλύτερον. Το να μένω όμως εν τη σαρκί, είναι αναγκαιότερον διά σας.” (Φιλιπησίους 1:23-24).

Ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός μάς αποκάλυψε με την ιστορία τού πλούσιου και τού Λάζαρου ότι ο άνθρωπος έχει συνείδηση και αυτογνωσία και μετά την αποχώρηση από το επίγειο σκήνωμά του. Ο πλούσιος γνώριζε ποιος είναι ο Αβραάμ, ποιός είναι ο Λάζαρος, και δυστυχώς γνώριζε και ποιός είναι ο ίδιος και ακόμη, και το τι έκανε όσο ήταν μέσα στο επίγειο σκήνωμά του. Θυμόταν ακόμα ότι είχε πέντε αδελφούς... (Λουκάς 16:19-31).

Η παραμονή μας μέσα στο επίγειο αυτό σκήνωμα είναι πολύ σημαντική διότι πρόκειται όλοι να δώσουμε λόγο ενώπιον του Θεού για το τι πράξαμε κατά τη διάρκεια αυτής της ενοίκησης.

“Όθεν και φιλοτιμούμεθα, είτε ενδημούντες, είτε αποδημούντες, να ήμεθα ευάρεστοι εις Αυτόν. Διότι πρέπει πάντες να εμφανισθώμεν έμπροσθεν του βήματος του Χριστού, διά να ανταμειφθή έκαστος κατά τα πεπραγμένα διά του σώματος, καθ’ά έπραξεν, είτε αγαθόν, είτε κακόν.” (Β Κορινθίους 5:9-10).

Αλέκος Περάκης

Πηγή: Εφημερίδα «Χριστιανισμός», φύλλο Ιανουαρίου 2010